

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Gonan se s námahou zvedl; v plicích ho dusil zvířený prach, krvácel z mnoha oděrek a ran; hlava se mu točila, před očima se mu míhaly rudé kruhy a všechno se s ním houpalo, jako by stál na palubě lodi za silné bouře. Vysoko nad sebou spatřil planoucí žlutý kotouč; ne, to nebylo slunce ztrácející se v oblacích písečné bouře, ale obrovo nenávidné oko. Vrhł se stranou právě včas; oslnil ho zášleh paprsku a strašlivý žár mu ožehl kůži. V místě, kde před vteřinou stál, vystříkl gejzír štěrku a ve skalní plošině zůstal hluboký otvor, ze kterého se kouřilo.

Neměl čas o tom déle přemýšlet; obr ho zasypal deštěm prudce vrhaných balvanů. Silný úder do ramene ho srazil k zemi, z pronikavé bolesti se mu na okamžik zatmělo před očima. Zaťal zuby a s úpornou silou vůle se odkulil k puklině, která šikmo protínala vrcholovou plošinu. Tudy se mohl rychle plazit, částečně kryt před zběsilým bombardováním. Menší i větší balvany s třeskotem dopadaly na hranu pukliny, odrážely se a přeskakovaly ji; oči měl plné písku a tvář poraněnou odletujícími úlomky, přesto se však úspěšně dostal až k místu, kudy se na skálu vstupovalo.

Conan v nakladatelství VIKING

- Sean A. Moore**
Conan a šamanova kletba
- Steve Perry**
Conan potulný bojovník
- Leonard Carpenter**
Conan gladiátor
- Sean A. Moore**
Conan a Bílý bůh běsů
- Robert Jordan**
Conan nepokořený
- Leonard Carpenter**
Conan vládce Černé řeky
- John C. Hocking**
Conan a Smaragdový lotos
- Dakh Hunter**
Conan a Brány času
- Eric Lanser**
Conan a Černý labyrint
- Paul O. Courtier**
Conan a dědictví Atlantidy
- V. Vágenknecht/S. R. Oldman**
Conan – Setovy šachy/Léčka
- Paul O. Courtier**
Conan a tajemství mořských d'áblů
- Mike Philip**
Conan na Ostrově ledu
- Leon da Costa**
Conan a slepá bohyně
- Václav Vágenknecht**
Conan – krvavá ostří

a

dědictví Atlantidy

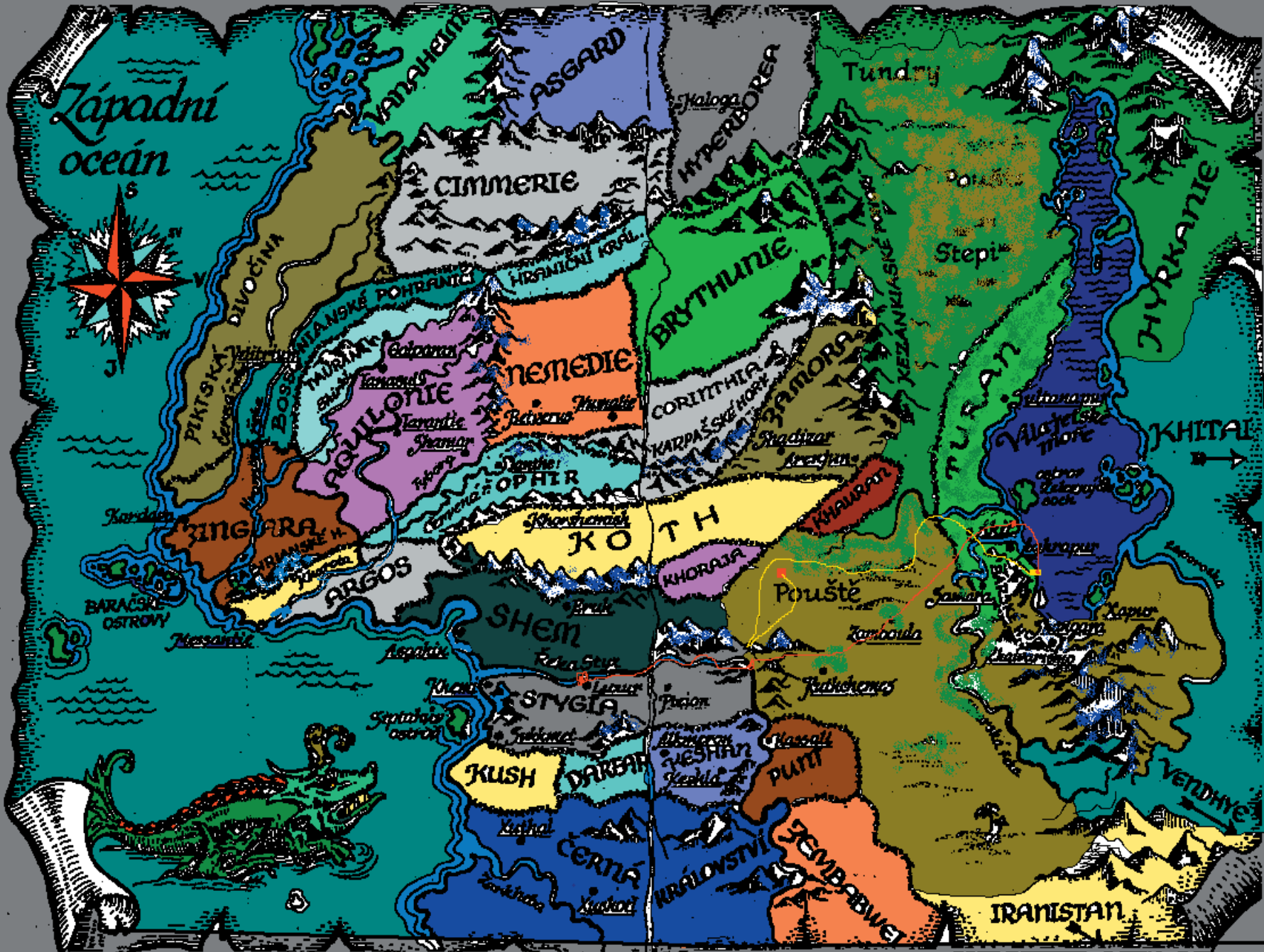
Paul O. Courtier

Copyright©by Paul O. Courtier (Otomar Dvořák)
Copyright© 2001 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2001 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-02-8

Západní oceán

VANAHEIM

ASGARD

CIMMERIE

HYPERBorea

Tundry

HYRKANIE

Stepi

DIVOČINA

POHRANICE

HIRMANI KOP. (Hirmani Mountains)

BRYTHUNIE

NEMEDIE

AGUILONIE

CORINTHIA

ARMORA

TINGARA

OPHIR

KARPAŠSKÉ HORY (Karpas Mountains)

Kardaan

ARGOS

KOTH

KHORAJA

Pouště (Desert)

BARAČSKÉ OSTROVY (Barach Islands)

SHEM

KHORAJA

Masanik

STYGiA

KHORAJA

Pouště

KUSH

DAREAR

SHESHAN

PLITI

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Satanov ostrov (Satan Island)

STYGiA

SHESHAN

PLITI

Kush

DAREAR

SHESHAN

PLITI

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

Kush

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

Kovárna ve Vlčí rokli

I

Pochmurný bůh Crom shlédł ze svých křišťálově třpytných vrcholků a jeho mrazivý dech obalil stébla trav bělostnou jinovatkou. Huňatý horský koník opatrně našlapoval, jako by se bál, že mu ta skelná tříšť, rozsypaná po oblém hřbetu kopce, rozřeže kopyta. Jezdec přitáhl otěže a zastavil zvíře v místech, kde se svah prudce lomil a příkrým srázem spadl do hlubokého údolí.

Rozhlížel se, pohodlně usazen v širokém horalském sedle. Byl to muž vskutku impozantní; i pod pláštěm z hrubé šedivé vlny, do něhož byl zahalen, se rýsovala jeho široká ramena a mohutně klenutý hrudník. Řemen otěží vypadal v těch rukou, podobných medvědíím tlapám, velice titěrně. Odhalená předloktí ukazovala nabíhající provazce svalů. Na první pohled muselo být každému zřejmé, že těžký dvouruční meč, který měl muž zavěšen v odřené kožené pochvě přes levé rameno, musí být v takových rukou velmi nebezpečnou zbraní. Černá hříva vlasů mu klouzala po býčí šiji, jak teď zvolna otáčel hlavou. Jeho modré oči, zvláště chladné, ale

přítom pokojné, a jakoby naplněné nějakým bezbřehým smutkem, pozorně přejížděly po nekonečném moři lesů, které se pod ním rozprostíralo.

Vlna za vlnou stoupaly kopce až k úpatí nebetyčných Egiptských hor, jejichž skalnaté srázy se ztrácely v rychle letících cárech mraků. Jako stříbrné nitky probleskovaly na skalách stružky vodopádů, řítících se od oslnivých ledovců na vrcholech do temných hlubin úzkých údolí, kde i v poledne ležel tajemný, mlžný stín.

Znovu a silněji zadul mrazivý vítr, bodavými jehličkami ho udeřil do tváří a rozevlál mu dlouhé vlasy.

„Nevítáš mě zrovna otcovsky, Crome,“ zamumlal muž a přitáhl si plášť těsněji k tělu. Pobídl koníka patami a šklubnutím opratí ho nasměroval k povlovnějšímu svahu na pravé straně kopce.

V téže chvíli zaznělo odkudsi z protější lesnaté táhlé zavytí; byl to nářek plný bolesti a vzteku, kvílející hlas stoupal a klesal a třásl se v mnohonásobné ozvěně mezi pahorky. Téměř současně se pohnula země, jako by se nějaký obr, spící v jejím nitru, zhluboka nadechl. Obrysy vzdálených hor se na okamžik rozostřily a krajina se podobala neskutečnému přeludu. Koník sebou šklubl a začal se plašit, obrovitý muž ho však pevně sevřel kolena a přinutil ho do slova ztuhnout na místě. Přimhouřil oči a nehybně naslouchal. Jeho zbystřené smysly vnímaly každý záchvěv podivného zvuku. Hlas zmlkl stejně nenadále, jako začal, a nad kopci opět zavládlo ticho, rušené jen sykotem větru ve větvích.

Obr vrhl krátký pohled stranou, kde mezi černými pahýly ohořelých stromů, zřejmě posledním zbytkem dávného požáru, prosvítalo dno nejbližšího údolí. Pak položil dlaň na jílec meče, sevřel ho prsty a plynulým pohybem zbraň osvobodil z pochvy. Ocel se matně zableskla v kalných paprscích slunce.

S mečem položeným napříč přes sedlo pomalu sestupoval úzkou pěšinou na boku kopce. Tu cestičku možná vyšlapala stáda kozorožců nebo divokých vepřů, putující tudy k vodě.

Údolí ho pohltilo jako hluboká studna, ponořil se do jeho věčného, žlutozeleného šera. Klokotání a bublání potůčku, pěnicího se mezi zřícenými balvany na dně rokle, přehlušovalo všechny os-

tatní zvuky. A přesto se mu jednu chvíli zdálo, že zaslechl nablízku něčí vzrušený dech...

Prudce se naklonil ze sedla a hrotem meče rozčlisl větve hustého keře rostoucího těsně vedle stezky. Nic tam nebylo. Že by podléhal přeludům? Potřásl hlavou, až se mu vlasy rozlétly kolem tváří jako černý vír, a pobídl poníka k další cestě po proudu bystriny.

Stezka se chvílemi ztrácela a musel se brodit vodou v zeleném tunelu z převislých větví. Právě na jednom takovém úseku kůň najednou klopýtl, uskočil stranou a polekaně zaržal; muž měl co dělat, aby se udržel v sedle. Vzápětí spatřil to, co koně tak vyděsilo.

„U Croma!“ vyklouzlo mu bezděky ze rtů.

Z tůňky, rozlévající se za navršenými balvany, trčela zpuchřelá lidská ruka. Rozpraskaná kůže byla pokryta zelenými řasami, vyschlé prsty se kroutily jako dravčí spár, a zdálo se, že se pokoušejí chňapnout po koňské noze. Místy už maso z paže opadalo a pod ním prosvítala žlutavá kost.

Muž širokým obloukem objel místo, kde na dně tůňky spočíval záhadný mrtvý, ale vzápětí v kořenech stromů, visících jak klubka hadů z podemletého břehu, spatřil zapleteny dlouhé kosti, žebra a obratle. Odpadlá lebka ležela na kameni uprostřed proudu a jejími očními otvory crčely praménky vody, jako by ten neznámý nebožtík bez ustání ronil slzy. Opodál trčel zaklíněn mezi kameny proražený štít se zašlým, ale přesto dosud zřetelným znamením červené ruky ve zlatém poli. Jak jezdec postupoval dál tím truchlivým údolím, nacházel další stopy dávné krvavé bitky: zbytky zlomených kopí zabodnuté v zemi, přilby zakutálené v trávě, rzem ohlodané meče, zbytky zpuchřelých plášťů, z nichž trčely vybělené hnáty.

Muž pozorně obhlížel bojiště, ale nezastavoval a varoval se toho, aby se čehokoliv dotkl. Neznal strach z živých nepřátel, ale mrtví v něm vzbuzovali úzkost. Věděl, že duše nepohřbených bojovníků, které nebyly vysvobozeny z pozemských pout příslušnými obřady, prahnou po pomstě. Zatajil dech, když ucítil v zátylku mrazivé zatrnutí. Prudce se otočil.

Z hustého podrostu na skále, tyčící se nad protějším břehem potoka, svítil pár velkých, okrouhlých žlutých očí. Hleděly na něj

bez jediného mrknutí, strnule, jako by ho hypnotizovaly. Číselka z nich chladná krutost.

Muž cítil, jak se kůň pod ním zimničně chvěje, přešlapuje a úzkostně pofrkává. Kdyby ho nedržela drtivá síla jezdcovy paže, rozběhl by se pryč odsud v bezhlavém, zděšeném úprku. Místo nebylo příliš vhodné k boji, ale mohutný horal pozvedl meč a očekával útok. Ať už se z houštin vynoří cokoliv, byl připraven.

Oči však po chvíli zmizely, zhasly, jako když někdo sfoukne svíčku. Pokračoval tedy v cestě, neustále se ohlížeje. Uvědomoval si, že je pozorován z mnoha stran, že starý severský prales, páchnoucí plísní a vlhkým tlením, je plný skrytých, zákeřných bytostí. Nejvíce ho však znepokojovala houstnoucí tma; slunce tam vysoko nad kopci se zřejmě klonilo k západu. A zdálo se, že číhající zlo čeká jen na příchod noci...

Ulevilo se mu, když se údolí náhle rozšířilo a po levé straně bystřiny se objevil palouk, zarostlý vysokou trávou. Ozařovalo ho narudlé světlo, odražené od červánků nad velehorskými ledovci. A v tom přízračném osvětlení se zvláště vyjímalá polorozpadlá chatrč, napůl roubená a napůl postavená z hrubě přitésaných kamenných kvádrů. Štípaná břidlice, kryjící střechu, byla místy rozbitá a četnými otvory muselo za deště do domu zatékat. Dveře byly pootevřené a visely v závěsech nakřivo. Dvojice malých okének v průčelí byla zatlučena prkny, jako by se kdosi pokoušel v domku opevnit, ale nebylo mu to nic platné – drtivá síla vytrhla dveře z pantů...

Muž vyjel na loučku a seskočil z koně. Rychlými kroky zamířil k chalupě, levou rukou nadsadil bytelné dveře a otevřel je dokořán. S napřaženým mečem nahlížel do temného nitra domku. Bylo tam prázdné; jediné vybavení místnosti tvořila masivní truhla, sloužící současně jako stůl, dlouhá lavice při zadní stěně a polorozpadlé kamenné ohniště s vyzděným komínem. Při ohništi se ještě vršila hranička dřeva a suchého roští na podpal, na polici stálo několik zašlých džbánek a misek. Jako by někdo místnost před chvílí opustil. Vrstvy prachu a šedé závěsy pavučin však svědčily o tom, že už sem dávno nevkročila lidská bytost.

Muž obešel domek; v zadní části, přiléhající ke svahu, byl

otevřený přístřešek, podepřený začernalými dřevěnými sloupy s vyřezávanými podobami draků a bájných zvířat. Tady, v závějích navátého listí, odpočívala kovářská výheň. Dávno už vyhasla a měchy, jimiž se do žhavého dřevěného uhlí dmýchal vzduch, byly zpuchřelé a potrhane. Zdálo se, že jeden z měchů se kdosi pokoušel vyspravit a přehodil přes něj jakousi bělavou kožešinu, staženou z polární lišky či vlka.

Kovadlina ležela pohozena v kopřivách a kolem se povalovala rzi pokrytá kladiva a kleště. Bylo s podivem, že nikdo neodnesl vzácné náradí, protože železo mělo tady v horách mnohem větší hodnotu než dole v bohatých nížinách Aquilonie.

Mohutný muž zamyšleně pozoroval chátrající zbytky někdejšího života. Jeho oči dostaly zvláštní lesk. Pevně sevřel rty, sehnul se, zvedl těžkou kovadlinu a bez viditelné námahy ji postavil na původní místo na dubovém špalku. Pak sebral jedno z kladiv, potěžkal ho v ruce a náznak úsměvu mu přelétl tváří jako prchavý stín dávné vzpomínky. Rozmáchl se, aby nástroj úderem o kovadlinu zbavil šupin rzi, ale ruka mu ztuhla v náprahu.

Vzápětí kladivo prudce odhodil, chytil odložený meč a mohutnými skoky se vrhl ven, na loučku před domem, odkud se ozvalo zoufalé říčení koníka, promíšené štekavými skřeky a temným vrčením. Naskytl se mu zlověstný obraz: kůň byl obklopen pětící obrovských vlků s bělavě stříbřitou srstí. Bojoval statečně, točil se k vlkům zadkem a vyhazoval, jeho kopyta jen o vlas mýjela hlavy útočníků. Vlci však byli rychlí jako blesk, uskakovali a opět chňapali a cvakání jejich tesáků se hlasitě rozléhalo. Oči šelem plály krvelačnou zuřivostí a opravdu ve večerním šeru svítily, jako by to byly spíše nějaké přízraky než skutečná zvířata.

Muž vyrazil bojový výkřik a rozběhl se k hloučku zápasících. Ještě než stačil doběhnout, podařilo se jednomu vlkovi zatnout zuby do koníkova krku. Kůň se prudce zmítal ve snaze setřást útočníka, ale neměl naději. Padl s bolestným říčením na kolena předních nohou a vzápětí se nad ním kruh zběsilých těl uzavřel. Poslední bolestný sten zanikl pod divokou směsicí zvuků trhaného masa, praskotu drcených kostí, mlaskotu a chlemtání.

V téže chvíli vletěl obr mezi šelmy jako ničivá bouře. Točil těžkým mečem nad hlavou a rozdával drtivé rány. Klubko se rozprsklo na všechny strany, vlci se kutáleli po trávě a jejich stříbřité kožichy zrudly krví. S knučením se plazili z dosahu zuřícího muže. Ve zdupaném kruhu zůstaly ležet žalostné zbytky koně. Během těch několika vteřin odvedli vlci dokonalou řeznickou práci.

Jeden z vlků se proti obrovi vymrštil mohutným skokem ve snaze dosáhnout jeho hrdla, ale instinkty toho muže byly stejně rychlé jako oné útočící šelmy. Meč vedený jeho rukou opsal plavný oblouk a letícího vlka rozt'al ještě ve vzduchu na dvě poloviny. Sprška krve a vnitřností skropila trávu. Ve stejné chvíli však druhá šelma skočila zezadu a podařilo se jí částečně zatnout zuby do mužova ramene. Důraznějšímu stisku našťestí zabránil silný vlněný plášť. Muž neváhal ani vteřinu, otočil meč a prudce bodl pod svou paží dozadu a škulbl směrem dolů. Šelma mu nohama drásala záda ve smrtelném zápase, ale nepouštěla se. Musel odpáčit v křeči ztuhlé čelisti, aby se umírajícího rozpáraného vlka zbavil.

Stál teď opřen o zkrvavený meč a zhluboka oddychoval. Jeho modré oči plály chladnou, zvířecí nenávisí a doslova se vpíjely do žlutých očí vlků, tvořících kolem něj v uctivé vzdálenosti velký kruh. Ovšem z houštin na okraji lesa se vynořovali další a další vlci, mohly jich být desítky a možná stovky; v rychle houstnoucím šeru to vypadalo jako bělavý příboj valících se vln.

Obr s mečem pozdviženým ustupoval pozadu zpátky k chalupě. Vklouzl dovnitř, nadlidskou silou popadl zpola vyvrácené dveře, přirazil je na dveřní otvor a zaklínil závorou. Vzápětí na ně zvenčí se zaduněním narazilo těžké tělo. Dveře se otřáslly a zapraštěly. Muž se rychle rozhlédl po místnosti, přiskočil k truhle a odtáhl ji před dveře, na které teď údery přímo pršely. Bylo slyšet příšerné skřípání zubů a drápů, klouzajících po tvrdém dřevě.

Najednou nastalo ticho, hluboké a naprosté ticho, které v protikladu k předchozímu hluku vypadalo ještě zlověstněji. Muž ještě chvíli stál proti dveřím s mečem v pěsti. Když se nic nedělo, šel zkontrolovat bednění oken. Zdálo se, že drží pevně. V místnosti teď vládla naprostá tma. Po hmatu našel zásobu paliva, sestavil na

ohništi hraničku, vycpal ji mechem a drobným chrastím, z váčku u pasu vylovil ocílku a hubku. Po několikerém křísnutí se jiskřička změnila v řečavějící smotek Opatrně ho rozfoukával, a přitom stále ostrážitě naslouchal zvukům zvenčí. Hluboké ticho, které tam pořád vládlo, mu připadalo nesmírně podezřelé. Znal vlky natolik, aby věděl, že se tak snadno nevzdají vyhlédnuté kořisti. Ovšem u těchto obřích stříbrných vlků jako by působila ještě jakási jiná, téměř lidská inteligence... Nebylo snad nakonec jejich cílem zbavit ho koně a zahnat ho do domku jako do pasti?

Trhl sebou, když se ozvalo náhlé zabušení na dveře. Ne, to nebyly údery prackami nebo mordou; takhle dovede klepat jediné lidská ruka.

“Prosím,“ ozval se rozechvělý ženský hlas, “prosím, pusť mě dovnitř!”

Obr se pomalu napřímil. Váhal, jeho mysl byla nedůvěřivá a podezřivá. Hlas za dveřmi se mezitím zlomil v bezmocné vzlykání a současně se ozvalo nedaleko domu pronikavé vlčí zavytí. To zřejmě rozhodlo; ačkoliv tenhle mohutný barbar vyhlížel tak tvrdě a divoce, měl hluboko v sobě přirozenou morálku přírodního člověka, kde na jednom z předních míst byl soucit z bezbrannými, jimž hrozí nebezpečí.

Rychle odsunul truhlu a odjistil dveře, pootevřel je na úzkou škvíru, hmátl po stínovém obrysu postavy, choulící se za nimi, vtáhl ji prudce dovnitř a dveře opět přirazil. Na zlomek vteřiny stačil zahlédnout, že noční tma kolem chalupy plane spoustou zářících bodů.

Oheň v krbu se mezitím rozhořel natolik, že si v jeho světle mohl prohlédnout nečekanou návštěvnici. Zarazilo ho, že je to mladičká a velmi půvabná dívka. Jednoduché dlouhé šaty z bělavého plátna, jaké nosívají zdejší vesničanky, obepínaly ladné křivky jejího štíhlého těla. Byly však ušpiněné a potrhané. Mužovu pozornost bezděky přivábilo nahé rameno a poodhalené ňadro, které v šeru bělostně světlkovalo. Všimla si jeho pohledu a cudným gestem zkrížila ruce na prsou. Jak přitom pochýlila hlavu, až po pás dlouhé, narezlé vlasy jí spadly podél tváří jako závoj. V bledém obličej

zableskly jen velice výrazné, podmanivé oči, stíněné dlouhými řasami. Nejistě se usmála.

„Díky,“ špitla.

Muž si ji dál mlčky zkoumavě prohlížel. „Proč tě vlci nenapadli?“ zeptal se po chvíli.

Pokrčila rameny.

„Proč chodíš v noci sama po lese?“

Vzhlédla k němu a zamrkala. Pak zřejmě usoudila, že nějakou odpověď je mu dlužna. „Byla jsem ve vsi, jedna moje příbuzná rodila. Kdybych se stačila vrátit za světla, nemusela bych se ničeho bát. Ale nestihla jsem to, špatně jsem odhadla čas.“

Nedával najevo, jestli jí věří nebo ne. Neúprosně pokračoval ve výslechu.

„Ty tady žiješ? Sama?“ A uvědomil si přitom, jak zputle vypadá dům i jeho vybavení.

Pokývla. Pak, když viděla jeho pochybovačný, tázavý pohled, dodala: „Slyšel jsi někdy o nevěstách stromů?“

„Jistě. Vzpomínám na ten obřad. Malé dívenky jsou při něm zasvěceny stromovým duchům. Vyrůstou z nich čarodějnice, vědmy a léčitelky. Žijí v lese, stranou od lidí. Nikdo se jich neodvážá dotknout, nikdo se neodvážá vstoupit do jejich příbytku. Říká se, že se milují se stromy a rodí jim podivné tvory, skřety s lidskou podobou a dřevěnými kostmi, jimž místo krve proudí žilami zelená míza.“

„Lidé toho napovídají,“ zasmála se, „a strach mívá velké oči. Ale je pravda, že leccos znám a dovedu. Vesničané se mě bojí, ale když onemocní nebo jsou zranění, volají mne. A já nikdy neodmítanu.“

„Ti vlci...“ vracel se k věci, která ho v téhle chvíli nejvíc znepokojovala.

„Objeví se tu teprve nedávno. Přišli za minulé zimy přes hřebeny hor na severu. Přes den se skrývají ve stínech, snad proto, že nesnášejí sluneční svit. Ale v noci jsou neomezenými pány a nikdo se neodvážá vyjít z domu. Možná mě nenapadli, protože ze mě cítili sílu stromů. Nevím. Ale staří vesničané tvrdí, že tak velké a drzé šelmy v těchto krajích nepamatují. Všichni tuší, že se něco děje. Něco moc divného. Hory se teď často otrásají... „

„Všiml jsem si,“ řekl zachmuřeně. „Cimmerie už není taková, jako kdysi bývala.“

„Ty znáš zdejší kraj?“

„Znám. Narodil jsem se tu. Už je to víc jak třicet zim. Tenkrát zněly hory třeskem mečů a válečných seker, řádila tu krevní msta a loupeživí Vaniřané. Gundermani se pokusili zbudovat pevnost na našem území; vtrhli jsme tam s pochodněmi a spálili ji na troudu. Ale nikdy od dob, co jsou hory horami, se nestalo, aby se ledový Cromův trůn pohnul. A ti vlci jsou opravdu velice podivní...“

„Měl jsi štěstí, že jsi narazil na moji chalupu.“

„Věděl jsem o ní.“

Překvapeně na něho pohlédla. „Věděl? Jaké je tvé jméno?“

„Conan,“ řekl obrovitý muž ledabyle.

V očích dívky se objevil podivný záblesk, ale pak opět rychle sklopila dlouhé řasy.

„Slýchala jsem legendy o jakémsi Conanovi z Canachu, který to prý dotáhl až na generála khorájských královských vojsk. Ale to bude jistě jen shoda jmen. Co by takový vznešený pán pohledával v naší divočině?“

Mohutný Cimřeňan se pousmál. „Pro muže je příjemné a lichotivé, když se o jeho činech vypráví u ohňů. Pravda, pomohl jsem Khorájcům vybojovat jednu obtížnou bitvu, ale generálem už dávno nejsem. Víš, královská služba je nudná záležitost. A také se mi zastesklo po mých pokrevních bratrích.“

„Jenom po bratrích?“ zeptala se zdánlivě nevinně, ale přitom se pozorně zadívala do Conanových očí.

Náhle měl pocit, jako by mu tělem projela žhavá vlna. Nikdy nebyl lhostejný k půvabům žen, jenže v této útlé dívce vězelo něco zvláštního, divokého a smyslného, co ho silně vzrušovalo. Nevěsta stromů... Jestlípak se opravdu objímá jen se stromy?

„Jak ti říkají?“ vypravil ze sebe sevřeným hrdlem.

„Rowana,“ řekla a znělo to zvonivě jak zurčení jarního pramene. Zvedla ruku a prstem přejela po jeho mohutném bicepsu, pokrytém zasychajícími krvavými šrámy.

„Jsi zraněn, ošetřím tě.“

„Je to jen škrábnutí!“

„Nepodceňuj to. Zuby a drápy vlků jsou plné jedu. A já jsem opravdu dobrá léčitelka.“

Připadalo mu, že se ho místo prstu dotýká žhavým železem. Každá žilka v těle mu bouřlivě pulzovala. Už nebyl schopen dál držet svoji vášnivost na uzdě. Pevně ji sevřel v náruči.

„Ano, potřebuji lék, jaký může dát jen žena! Už dlouho jsem na cestách, moc dlouho...“

Padli na podlahu, propleteni v milostném zápasu. Conan vnímal v krvavých záblescích skomírajícího ohně její obnažené tělo a vířící vodopády vlasů, když se nad ním obkročmo vztyčila, prudce zaklonila hlavu a divoce vykřikla. Jako v odpověď zaznělo zvenčí mnohohlasé vlčí vytí. Najednou měl pocit, že se propadá někam hluboko přehluboko do bezedné černé studny. Sevřela ho úzkost, chtěl vyskočit a hledat meč, vrozený instinkt ho nabádal, že by se měl bránit něčemu neznámému, co právě teď ohrožuje jeho život. Jenže údy mu zmrtvěly a nedokázal se ani pohnout. Podivná mdloba mu zastřela smysly.

Divka vyčerpaně ležela na jeho hrudi a zhluboka oddychovala. Oheň už dohasínal, poslední doutnající poleno zaprskalo a rozhodilo kolem roj jisker. Vlčí zavytí se ozvalo těsně za dveřmi. Znělo výhrůžně a naléhavě.

Rowana malátně pozvedla hlavu a usmála se; rudé rty obnažily její ostré, silné zuby.

„Už jdu, Forine, už jdu,“ zašeptala.

Sklonila hlavu a jazykem chtivě slízla krůpěj krve, která se leskla na rozdrásaném Conanově rameni.

Procítal, jako by se probouzel po flámu, kdy vypil nezřízené množství vína. Otupělá hlava a ochablé svaly. Ještě pořád nebyl schopen pohybu. Připadalo mu nemožné, aby ho nějaká žena takhle udolala. Je to čarodějnice, vysála z něj všechnu sílu...

Na nahém těle ucítil závan chladu a uvědomil si, že dveře jsou nejspíš otevřené. Zhrozil se. Jak je možné, že sem vlci ještě nevtrhli? A kde je Rowana? Odešla?

S vypětím všech sil se překulil na břicho. Uviděl, jak štěrbinou pootevřených dveří padá na podlahu úzký pruh bledého měsíčního světla. A zvenčí doléhaly hlasy. Rowana tam právě hovořila.

„Je můj!“ odporovala komusi s vášnivou rozhodností, „nevzdám vám ho dřív, dokud si s ním pořádně nepohraju!“

„Znáš přece zákon smečky?“ řekl hluboký mužský hlas.

„Jistě, že znám! Jenže zatím jsem se nedozvěděla, jaký je jeho cíl. Sám přiznal, že do staré kovárny nepřišel náhodou, ale je chytrější, než by se na první pohled zdálo. Neprozradil mi víc, než chtěl. Vsadím se s vámi, že má něco společného s vévodou z Galparanu!“

Conan zařal zuby, soustředil veškerou vůli a s nadlidským vypětím sil překonal strašlivou přitažlivost, která ho tiskla k zemi. Podařilo se mu nadzvednout své tělo na vzepřených rukou a pomalu se začal plazit po pěšině měsíčního svitu k otevřeným dveřím.

„Budeme ho sledovat,“ ozval se jiný mužský hlas, „ani na minutu ho nespustíme z očí.“

„Je to nebezpečný protivník,“ přitakal ten s hlubokým basem. „Cítím, že ani tvůj spánek, Rowano, ho dostatečně nespoutal. Už se opět pohybuje.“

„Je silný, opravdu silný,“ vydechla Rowana.

Conan nahmatl pod hromádkou odhozeného šatstva opasek s mečem. Omotal si konec řemene kolem zápěstí a táhl zbraň za sebou. Ke dveřím už mu chyběly dva, tři kroky...

V tu chvíli se mu podlaha pohnula pod nohama, odněkud z hlubin země se blížilo temné dunění, jako kdyby tam jel vůz s kovovými obručemi naplněný kamením. Stěny zaskřípěly, trámy stropu se rozestoupily a za krk se mu snesla sprška prachu. Vše se chvělo a vibrovalo, jako by se hory trásly v horečce. Džbány na polici o sebe začaly zvonit a z doutnajících ohniště znovu vyšleh plamen.

„U Cromy a všech jeho d'áblů!“ sykl Conan, zaskočen silou, se kterou nedokázal bojovat.

Zvenčí k němu dolehlo rozčilené poštekávání. Ještě pořád jsou tam vlci?

Pak nějaký nový hlas, znějící z větší dálky, vykřikl: „U brodu se objevila velká karavana! Ženou další galejníky na Doom Endir!“

Strašné, uši drásající vyří bylo odpovědí na tuto zprávu.

V tu chvíli Conan dorazil na domovní práh. Pevně se vzepřel v rámu dveří a píd po pidi se soukal vzhůru. Konečně vratce stál na nejistých nohou. Omámeným pohledem se zadíval na palouk, koupající se v měsíčním světle. Kmitaly tam jakési neklidné stíny a ztrácely se v tušově černé tmě pod lesními velikány.

„Země se opět zachvěla,“ řekla Rowana, stojící na schůdku pod prahem, a otočila se k němu. „Probudilo tě to? Spal jsi tak hluboce...“

„S kým jsi to tu mluvila?“ vyjel na ni ostře.

Překvapeně zamrkala dlouhými řasami. „S nikým. Vidíš přece, že tu nikdo není. Nejspíš jsi měl nějaký divný sen... Šla jsem se jen podívat, jestli už jsou vlci pryč. Vypadá to, že táhli jinam. Brzy bude svítat...“

šedavém přisvitu se začínaly zřetelněji rýsovat obrysy protilehlých straní. Hvězdy vybledly až na jednu, ostře a pronikavě zářící nízko nad východním obzorem. Nastávala obávaná „hodina vlků“, chvíle, kdy krvelační démoni a rdousiví duchové hledají poslední oběť, než je sluneční paprsky konečně zaženou do jejich temných skrýší.

Conan stál na prahu kovárny a zachmuřeně pozoroval přízračný tanec par, jejichž potrhané cáry se svíjely a kroutily mezi staletými duby na strmých úbočích. Žilami mu zase začínala proudit krev, sice jen zvolna a neochotně, ale přesto přinášela svědivé mravenčení a zimničný třas do jeho strnulých údů. Jako bych byl již blízko Cromova trůnu, pomyslel si, a jako bych se teď pomalu vracel zpátky mezi živé. Svým instinktem divocha, který ho neopustil ani během let života v „civilizované“ společnosti jižních království, přesně vycítil, že se kolem něj stahuje jakási smrtící síť. Věřil svým smyslům a nenechal si namluvit, že by snad v polospánku zaslechl neexistující hlasy.

Považoval však za zbytečně se o takových věcech přít. Pravda musí uzrát, říkával děd Canach z Canachu. A proto se Conan, v závislosti na tom, jak opět získával vládu nad svým tělem, postupně uklidňoval. Jen v jeho pevně sevřených rtech a přimhouřených očích zůstávalo cosi zlověstného, a kdo jej lépe znal, věděl, že v takovéto chvíli je nejmoudřejší vyhnout se mu širokým obloukem.

Za rozeklaným hřebenem náhle vytryskla oslnivá záře a pak se v kaskádách řítila z nachových mračen dolů. Vodopády krve padají z nebeského bojiště bohů... V tom rudém přísvitu získala svalnatá postava barbara přímo ďábelské vzezření.

Rowana ještě pořád stála nedaleko od něj, strnule, se zavřenýma očima. Zdálo se, že soustředěně naslouchá; její chrípí se občas zachvělo, jak zhluboka nasávala vzduch a větila jako nějaká pralesní šelma.

„Blíží se vojáci,“ řekla najednou tiše, „muži vévody z Galparanu. A zdá se, že jsou pěkně rozčilení.“ Vrhla krátký pohled stranou ke Conanovi a v očích jí divoče zablesklo. Rty se jí na okamžik zvlínily škodolibým úsměvem, který odhalil mohutné špičáky.

Trvalo ještě hodnou chvíli, než i necvičené ucho mohlo zaslechnout vzdálený dusot kopyt, skřípot vozů, práskání bičů a koňské ržání. Pak se z ohbí potoka na protilehlé straně údolí vyřítla skupina jezdců. Hluboce předklonění se tiskli ke krkům koní a zuřivě pobízeli zchvácená zvířata k větší rychlosti. Ranní slunce se zablesklo na jejich tasených mečích a vytvořilo oblouk duhy ve vodní tříšti, když se divoče prohnali korytem potoka. Přehoupli se zvlněnou loučkou a vzápětí ten neuspořádaný hlouček prudce zarazil před starou kovárnou. Překvapeně zírali na Cimmeřanovu mohutnou postavu, rozkročenou mezi dveřmi. Plášť sklouzl Conanovi z ramen a jeho nahá, mocně klenutá hrud' se zdvíhala a klesala rytmem hlubokého dechu.

„Hej!“ vykřikl první z jezdců, jehož tvář zdobil čerstvý krvavý šrám, „co je to za chlapa, Rowano?“

„Můj bratranec,“ řekla dívka dokonalou aquilonštinou, „hledá práci a slyšel, že vévoda dobře platí...“

Nenechali ji domluvit.

„Určitě je to jeden z nich!“ ozval se další muž z hloučku jezdců.

„Určitě!“ vykřikl jiný, „Vypadá na to dost divoče! Jako šelma z hor! Poveste ho na nejbližší větvi! Mám už těch divochů plný zuby!“ A pobídl koně ke Conanovi, máchaje přitom výhrůžně mečem.

Conan stál jako dokonale modelovaná socha a nehnul ani brvou.

„Počkej!“ ozval se jezdec, který promluvil jako první. „Napřed by nám měl odpovědět na pár otázek.“ Popojel blíž a sklonil se ze sedla tak, že hleděl Conanovi zblízka přímo do očí. Hrotem meče mu zamířil proti obnažené hrudi. „Pověz nám, lotře, kde se schovávají ti tvoji kumpáni? Mlčíš? No dobře, my už máme způsoby, jak ti rozvázat jazyk. Pojedeš s námi jako rukojmí. Jestli se nás ještě někdo pokusí přepadnout, zemřeš!“

Ozbrojenec podcenil divoký svit v Conanových očích. Byl si příliš jist převahou, kterou mu dával nadhled z koňského sedla – a to se mu stalo osudným.

Conan se náhle skrčil, takže bodnutí napřaženého meče šlo do prázdna, a vzápětí se prudce vymrštil, skočil jako tygr a chytil předkloněného jezdce za ruku se zbraní. Jediným škusnutím ho strhl s koně na zem. Dál se o něj nestaral, pružně se odrazil a plavným skokem proletěl mezi dvojicí dalších jezdců, kteří se k němu s divokým pokřikem hnali z protilehlých stran. Muži se spolu srazili, a než se za vzteklych kleteb dokázali otočit, ocitl se barbar na koňském hřbetě za jedním z nich, zaklesl mu své mohutné předloktí pod bradu, zvedl ho ze sedla a pak ho chroptícího a lapajícího po dechu pustil na zem.

Druhý z mužů vytrhl z opasku krátkou dýku a bez váhání ji mrštil po Conanovi. Zřejmě byl zkušeným vrhačem nožů, ale přesto nestačil na Cimmeřanovy bleskurychlé reflexy. V téže vteřině totiž Conan zmizel za koňským bokem a dýka, která přeletěla nízko nad opuštěným sedlem, se až po rukojeť zaryla do stehna dalšího z překvapených útočníků. Voják upustil meč a s bolestným výkřikem se chytil za krvácející nohu.

Muž, který hodil dýkou, si uvědomil, že všichni jeho druzi jsou

vyřazení z boje a on teď stojí proti nebezpečnému protivníkovi dočista sám. Znervózněl, přitáhl si štít před tělo a s napraženým mečem neustále otáčel koně, jak tanečník předvádějící drezúru královských hřebců, veden jedinou úpornou snahou zůstat stále čelem ke Conanovi. Ten kroužil kolem něj jak šelma, která zahнала prchající kořist do kouta. Voják občas vrhl úzkostný pohled k potoku, kde se ozýval sílicí hřmot přijíždějících vozů.

„Zabij ho, Conane!“ ozval se divoký, vášnivý Rowanin výkřik. „Zabij ho, než ti uteče! Je to setník Fabrinus! Znásilnil mě! Musela jsem s ním spát, abych si vykoupila právo na život! Zabij ho a já se s rozkoší umyji v jeho krvi!“

Sebrala meč, který barbar nechal ležet na prahu, vytrhla ho z pochvy a rukojetí napřed ho hodila Conanovi.

Ten ho reflexivním pohybem zachytil. Na okamžik strnul s pozdviženou zbraní.

Setník se znovu úzkostně ohlédl, přitáhl koni uzdu a snažil se ustupovat bokem k cestě, kde se vynořil vůz s potranou plachtou. Od brodu přibíhalo několik kopiníků, chřestících v běhu těžkými štíty. „Sem!“ vykřikl, „rychle sem, ke mně!“

V tu chvíli se Conan hlasitě rozesmál. Jeho upřímný chechtot musel vyděšenému vojákovvi připadat jako něco ďábelského. A potom Cimmeřan pozdvihl meč v obou rukou ostřím dolů a prudkým švihem ho zabodl před sebou do země. „Dost žertování,“ pronesl vesele. „Jako poučení, že nezdvořilost se nevyplácí, by vám to snad mohlo stačit. Teď, setníku, svolj své chlapy, ať se shromáždí tady před kovárnou. A tyhle mátohy,“ strčil špičkou boty do jednoho z bezvládných těl v trávě, „polijte vodou, ať zase popadnou dech.“

Setník na něj zíral s vyvalenýma očima a s pootevřenými ústy; také Rowana se zdála být zaskočena náhlou změnou situace.

„Nechápeš, setníku?“ ušklíbl se Conan. „Tak se podívej na tohle!“ Zalovil ve váčku u opasku a pozdvihl v prstech jakýsi předmět. „Jen pojď blíž, setníku, neboj se! A pořádně si to prohlédni!“

Setník váhavě popojel k barbarovi, nepřestáváje ostražitě sledovat každý jeho pohyb, aby to snad nebyla léčka. Pak už však rozeznal, co to Cimmeřan drží. Byla to velká kulatá pečeť, vyražená

do červeného bronzu. V jejím středu mohl vidět zobrazení ruky s pěticí roztažených prstů; rámovalo ji tělo hada požírajícího svůj vlastní ocas a nápis ve starých hyperborejských runách.

„Erb vévody z Galparanu,“ vykotal setník překvapeně, „ale to znamená...“

„Jistě, to znamená, že jsem ten člověk, na kterého čekáte. Určité nepředvídané okolnosti mě trochu zdržely na gunderlandské hranici, ale teď jsem konečně tady, abych převzal velení. Podej mi hlášení, setníku!“

Důstojník se zhluboka nadechl a chvíli váhal, jako by bojoval s pokušením vydat nějaký rozkaz kopiníkům, kteří se právě shromáždili za jeho zády a zaujali bojové postavení, připomínající obřího ježka s napraženými hroty nebezpečných bodců. Také střelci se samostříly měli barbara na mušce. S celou tou trapnou epizodou by se teď dalo velice rychle skoncovat...

Pak setník opět vydechl a vrátil meč do pochvy. „Zdá se, že jsi opravdu správný člověk pro náš úkol,“ zamručel. „Nediv se, že jsme se na tebe tak vrhli, máme za sebou strašnou noc.“ Obrátil se ke svým mužům a vykřikl: „Přišel vévodův člověk! Přesuňte se k mostu. Jsou tady nějací ranění, postarejte se o ně!“

„Zbylo vám něco k jídlu, nebo jste opravdu přišli o všechny zásoby?“ zeptal se Conan. A protože se setník opět zatvářil nechápavě, dodal: „Ještě jsem nesnídal.“

Conan se pohodlně rozvalil na lavici u vyhaslého krbu. Dokořán otevřenými dveřmi sledoval dění před domem, zatímco s nesmírnou chutí trhal svými silnými zuby mohutná sousta uzené kýty a splachoval je z hliněného džbánu řádnými doušky zdejšího piva. Bylo správně hořké, kořeněné dubovou kůrou a divokým kmínem. Uvědomil si, jak dávno už nepil pravé domácí pivo z Cimmericie a vyvolalo to v něm jakousi nostalgickou náladu.

Setníkovi nepokynul, aby se posadil, ani mu nenabídl nic ze své nadměrné porce. Důstojník tedy před ním zůstal stát a z jeho výrazu bylo zřejmé, jak se v něm sváří poraněná pýcha a dotčená důstojnost s nutností poslouchat tak nečekaně se zjevivšího nadřízeného.

„Vlci?“ zeptal se Conan stroze po dlouhé chvíli mlčenlivého žvýkání.

Setník se na Cimřeřana překvapeně podíval. „Co víš o vlcích, pane?“

„Měl jsem s nimi už tu čest. Roztrhali mi koně.“

Setník se kysele pousmál: „Pravda, vlci. Jsou neobyčejně velcí a divocí. Ale to by nebylo to nejhorší. Vlci jsou pouhými služebníky mnohem mocnějších.“

„Viděli jste ty... Ty druhé?“

„Každý tvrdí něco jiného. Byl tam strašný zmatek, koně se splašili, jeden vůz se zvrhl přímo uprostřed brodu a strhl ho proud. Všude kolem se rojily stíny, strašné vyjící stíny... Snažili jsme se bránit ohněm, stříleli jsme zapálené šipy. Zahlédl jsem chlupatou postavu s vlčí mordou, prchala po zadních jako člověk, z šije jí trčel hořící šíp, snažila se ho předními tlapami vytrhnout... Byl to jen mžik, ale přísahám při Mithrovi, že to, co jsem viděl, nebyl vlk!“

„Zásoby jsou zničeny?“

„Z převážné části.“

„A co otroci?“

Conanem ledabyle pronesená otázka zasáhla setníka jak švihnutí bičem. Doslova ztuhl.

„O... otroci?“ vykoktal a zbledl.

„Vím, že jste vedli galejníky. Vlkodlaci je snad osvobodili?“

„Vidím, že jsi zasvěcen do všech tajemství, pane,“ hlesl setník.

„Ano, měli jsme vévodovi dodat na dvě stovky černých Darfarů. Vlci překousali jejich pouta a ti lumpové zmizeli v pralese.“

Conan dojedl, ohlodanou kost odhodil na zem, vstal a otřel si mastné ruce o kožené kalhoty. Přehodil si přes ramena svůj vlněný plášť a vykročil ze dveří. Setník ho nejistě následoval.

„Máte jistě nějakého přebytečného koně,“ prohodil Conan v chůzi.

„Samozřejmě, pane. Skoro bych řekl, že máme momentálně nadbytek koní, jimž chybí jezdcí. Vyber si podle svého vkusu.“

Conan se rozhlédl po poškozených vozech s ohořelými plachtami a zdecimovaném zbytku vojska, které se hrálo u ohňů

a obvazovalo si své rány. Ukázal prstem na hnědáka popásajícího se nedaleko a nechal si ho přivést.

Pak si všiml Rowany. Dva vojáci ji drželi mezi sebou a měli co dělat, aby se jim nevyškubla. Zmítala se jak divoké zvíře, a protože ji drželi za ruce zkroucené za zády, snažila se alespoň své vězňitele pokousat. Další z chlapů právě šplhal na vodorovně rostoucí větev staré vrby nad potokem a přivazoval tam provaz, na jehož druhém konci se pohupovala zlověstná smyčka.

Conan zachytil Rowanin zuřivý pohled, ale tvářil se lhostejně. Vyšvihl se na hnědáka a pobídl ho k brodu přes potok. „Jed' napřed,“ přikázal setníkovi, „já zůstanu s deseti muži vzadu. Slabé místo karavany je v jejích zádech. Vlk vždycky zůstává v úkrytu, dokud nepřejde celé stádo, aby uchvátil opozdilou ovcí. Ale myslím, že za dne se nemáme čeho obávat. Lov pro dnešek skončil.“

Biče zapráskaly, silní tažní koně se opřeli do postraňků a těžké vozy se s rachocením rozjely přes kamenitý brod do lesního úvozu na protější straně, kde už zmizela jízdní skupina tvořící předvoj. Conan pokývl na své muže a vydal se zvolna za vozy. Než vstoupil do brodu, ohlédl se ještě jednou přes rameno ke staré vrbě.

Rowana tam stála na samém kraji podemletého břehu a na jejím bělostném hrdle spočívala konopná smyčka. Zcuchané vlasy jí jako bronzová opona zakrývaly polovinu tváře. Vztekle pohodila hlavou: „Sbohem, Conane! Udělal jsi velkou chybu, že jsi nepoužil meč, který jsem ti podala. Moc velkou chybu!“

„Drž hubu, děvko!“ okřikl ji voják, stojící za jejími zády, a pokročil, aby ji srazil s břehu a odevzdal tak její hrdlo svíravé síle provazu.

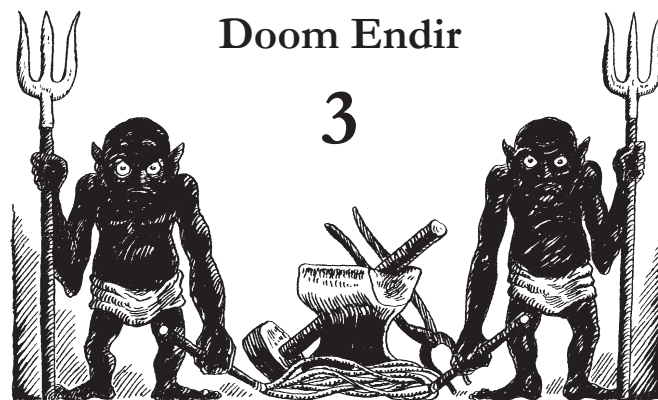
„Pust' te ji,“ řekl Conan.

Voják se zatvářil, jako by špatně rozuměl. „Ale ona urazila setníka Fabrinia! Copak jsi, pane, sám neslyšel, jak si přála vykoupit se v jeho krvi? Je to démonka a čarodějnice. Může nám být nebezpečná...“

„Okamžitě ji pust' te! Je to můj rozkaz!“

„Jak poroučíš, pane,“ zavrčel voják a neochotně sejmul smyčku z dívčina hrdla.

Conan dál nečekal, kopl koně patami a prudce vyrazil přes potok do temného úvozu.

3 křižovatky cest na pusté náhorní planině bičované větry a porostlé fialovým vřesem spatřili před sebou onu legendární horu. Připomínala ruku s pěticí roztažených prstů – ostrých, rozeklaných skalních hřbetů, které jako by se v nepřičetném vzteku dávného boha stvořitele křečovitě zatínaly do bujné lesní hřívý.

„Doom Endir,“ řekl jeden z vojáků. „Zatracená hora! Žádný kus kamene nestál ještě tolik životů!“

Conan zamyšleně pozoroval krvavě žíhané skály Doom Endiru. Vzpomněl si na staré báje o mocných trpaslících, červech v těle Matky země, kteří tu měli mít svá sídla. Ťukot jejich kladívek se prý rozlehá hlubinami jak údery neviditelného, skrytého srdce. Otec o nich chlapi Conanovi často vyprávěl, když tma zimního večera se drala do ztichlé kovárny a jen uhlíky v hasnoucí výhni tajemně žhnuly...

Potrásl hlavou, aby zahnal stíny vzpomínek, a pustil se za svým oddílem, který již sestupoval strmou stezkou do údolí.

Nad nimi se z vřesového pahorku zdvíhal vybělený zbytek uschlého dubu, zlomené torzo s pahýly olámaných větví, jehož mrtvolně bledá barva se výrazně odrážela od šedého nebe v pozadí. Již z dálky bylo zřejmé, že tam něco visí, ale teprve když přijeli blíž, spatřili, že na kmeni mrtvého stromu je ukřižován vlk. Roztažené tlapy šelmy byly probity rezavými hřeby, morda poklesla na hrud' a mezi pootevřenými zuby bezvládně visel naběhlý jazyk. Kolem se rojilo mračno bzučících much.

Zlověstná křížovatka jim brzy zmizela z dohledu, ponořili se opět do hustého pralesa, ale teď již hodně široká a koly četných vozů hluboce rozježděná cesta je neomylně vedla k cíli. Za poslední zátočinou se před nimi náhle vynořila mýtina, kde zbytky pařezů zarůstaly ostružiním a vysokou stříbřitou trávou. Uprostřed pláně se zdvíhaly mohutné náspy, korunované dřevěnými palisádami; cesta se stáčela kolem nich a pak procházela klešťovitou bránou, úzkou mezerou v náspech, kterou překlenul dřevěný most s obrannou věží. Na ochozu nad vjezdem se zableskly špičaté přilbice stráží. Vzápětí hradiště spolykalo vozy i jezdce jako velryba s dokořán otevřenou hladovou tlamou.

Conan mohl být spokojen, neboť zbytek trasy se podařilo překonat bez problémů. Přesto jeho tvář zůstávala zachmuřená. „U Croma,“ mumlal si sám pro sebe, „před dvaceti lety jsme pevnost Gundermanů spálili na prach a už jsou tu zas! Kde zůstala hrdost Cimmeřanů?“

Jak v doprovodu vojáků projížděl uličkami mezi dřevěnými baráky, takřka ho ohlušila bláznivá směsice zvuků a pachů. Kouř, srážený větrem, se plazil při zemi a halil vše do čpavé, namodralé mlhy. Planuly tu výhně kováren a bušila kladiva, skupinky hlohových snědých otroků skládaly z vozů hromady pytlů, nad hlavami projíždějících soumarů se na kladkách nebezpečně vznášely zdvíhané trámy; všude se něco stavělo a vyrábělo, ale především se obchodovalo. Se vším možným – i nemožným. Vyvolávání trhově, hlasitě vychvalujících své zboží, se mísilo s hýkáním oslů, kvokáním slepic, chrochtáním vepřů a štěkotem potulných psů. Zmalované zamorské prostitutky nabízely ve výklencích domů se svůdnými

úsměvy své obnažené vnady, ze soudků se čepovalo levné pivo a medovina. Conan tušil, že v tom neustále proudícím a sem tam se přelévajícím davu se jistě pohybuje mnoho příslušníků zlodějského cechu. kteří zde mají „zlaté žně“.

Vyhnuhli se dvojicí opilých rváčů, kteří se v zuřivém objetí navzájem škrtili a váleli se v bahně cesty, uhněteném koly vozů a kopyty dobytka na řídkou kaši. „Tamhle jsou kasárna stráží,“ ukázal voják na dlouhé dřevěné budovy, oddělené od zbytku města vysokým kolovým plotem.

Conan lhostejně pokývl; víc než ten bláznivý mumraj sídla vyrostlého ze dne na den uprostřed divočiny ho zaujal černý otvor, rozvírající se asi v polovině výšky rezavě žíhané skály, která se jako strmá hradba tyčila přímo za kasárnami. Před vchodem do podzemí byla zbudována jakási plošina, visící na trámové konstrukci přímo nad propastí. Otáčelo se tam několik mohutných bubnových kol, v jejichž nitru bylo vidět lidské postavičky, maličké na tu dálku, jak flegmaticky kráčejí po příčkách uvnitř bubnů a tím je roztáčejí. Odvíjená lana klesala dolů z rumpálů jak vlákna obří pavučiny. Jiné titěrně vyhlížející lidské figurky šplhaly po žebřících a rojily se kolem otvoru. Conan si okamžitě uvědomil, že stačí vytáhnout lana a provazové žebříky nahoru, aby se vchod onoho bizarního mraveniště stal naprosto nepřístupným a nedobytným. Jak jednoduché! Říká se ovšem, že tato štola není dílem vévody z Galparanu, že zde bývala odjakživa, snad od samých počátků věků. Vévodovi prospektoři ji pouze znovu objevili.

U brány kasáren zahlédl Conan známou postavu. Setník Fabrinus očekával jejich zadní voj v sedle, pokývl na pozdrav a popojel blíž: „Vozy se zbytkem nákladu byly řádně předány, pane,“ ohlásil. „Žádám o další rozkazy.“

„Ať si mužstvo odpočine,“ řekl Conan. „Večer po slunce západu svolaj důstojníky k poradě. Teď mi jenom pověz, kde bych našel vévodu.“

„Jeho palác stojí nahoře na skalách, jenže přístup je...“ setník znejistěl, „snad bude lépe, pane, když tě tam doprovodím.“

* * *

Conan s pohrdlivě netečným pohledem sledoval složité výměny hesel mezi Fabriniem a četnými strážemi, když krácel za setníkem labyrintem na úpatí skalní stěny. Přírozená skála tu byla místy dotvořena mohutnými zdmi z obřích balvanů. Zdálo se nepochopitelné, jak někdo mohl tak obrovské a těžké kvádry stavět na sebe. Drsná monumentalita zdi svědčila o její starobylosti; Conana napadlo, že podobná síla vyznačuje ze vztyčených kamenů na posvátném Poli vůdců pod horou Ben Morgh. Jako mladík tam stál s hořící pochodní v ruce a jeho srdce tehdy plálo podobným plamenem; tisíce se jich tam sešly na výzvu Krvavého kopí, aby smetly roztahovačné Gundermany...

„Stůj! Heslo!“

Další záblesk přilbice nahoře na skalní terase. Strážný se vynořil přímo nad jejich hlavami.

„Srdce hory,“ odpověděl Conanův průvodce.

„Počet hvězd?“

„Tři a dvě.“

„Setník Fabrinius?“

„Osobně.“

„Koho vedeš?“

„Vévodova hosta.“

„Můžete jít. Vévoda je právě teď ve štole.“

„Trápí ho svědomí?“

Voják se uchechtl nad něčím, co bylo jasné jen těm dvěma; pak se sehnul a několikrát otočil dřevěným kolem.

„Vidíš ten balvan, pane?“ ukázal setník Conanovi kamenný blok, visící ve vratké poloze na hraně terasy nad uličkou. „Kdyby ho strážný nezajistil, zřítíl by se nám na hlavy přesně ve chvíli, kdy bychom stanuli pod ním. Je zde nášlapný uvolňovač.“

„Důmyslné,“ zamumlal Conan.

„Na celé trase je spousta skrytých pastí,“ usmál se setník sebevědomě, „jsou tu propadla, natažené samostříly s šipkami, vymršťovací hroty, padací mříže, klece s jedovatými tvory – a mnoho dalších nebezpečných věcí, jejichž podstatu ani neznám.“

„Vévoda se velmi bojí o svoje doly,“ poznamenal Conan,

„člověk by si skoro myslel, že tady skrývá největší poklady Ophiru, a ne že jenom těží rumělkou.“

Setník se nadechl, jako by chtěl něco říct, ale pak jenom pokrčil rameny.

Prošli ostrým zlomem soutěsky a před nimi se otevřelo jakési prostranství uzavřené skálou. Cesta odtud už zjevně nepokračovala dál. Před skálou byla jako první linie opevnění předsunuta další zeď z kyklopského zdíva. A právě k ní setník Fabrinius bez váhání zamířil. Na drsném povrchu kamene stiskl jakési skryté výstupky – a celý balvan se lehce otočil v čepích a otevřel nízký vchod, odkud proti nim zavál studený, vlhce zatuchlý vzduch.

Conan se nejistě ohlédl po setníkovi, který mu pokynul, aby vstoupil. Neměl důvěru ke tmavým díram do podzemí, kde se člověk nemůže bránit, kde vždy číhá něco neznámého a zákeřného. A sotva udělal krok, dveřní kámen s tmavým zaduněním zapadl zpět do svého lůžka a ocitil se v naprosté tmě. Conan instinktivně sevřel jílec meče a přitiskl se zády ke stěně. S překvapením zjistil, že se nedotýká chladného kamene, ale dřeva, z něhož v pravidelných rozestupech vyčnívaly zaoblené kovové hlavice. Vzápětí se zapotácel – podlaha se mu pohnula pod nohama. Že by se hora znovu otrásla?

„Co se děje?“ vykřikl.

„Nic zvláštního, pane,“ ozval se poblíž setník a z jeho hlasu bylo možno vycítit škodolibě pobavený tón, „jenom stoupáme. Jsme v dřevěné bedně, která je na laně vytahována skalní šachtou. Za chvíli budeme nahoře v hlavní štole.“

A vskutku: místnůstka se krátce nato opět otrásla, ozvalo se zaskřípění a temnotu prořízl pruh světla. V ozářeném portálu se objevil průhled do rozlehlé podzemní prostory. Na římsách podél stěn tu planuly stovky loučí a zvířená zrnka prachu tvořila v tom světelném přílivu jemnou opalizující mlhu. Odněkud sem doléhal rytmický zvuk, dunivé úder, které, jak se zdálo, rozvibrovávaly nejen vzduch, ale i celý skalní masiv, v němž byla tato mohutná štolá vylámána.

Conan přelétl očima ústí několika menších tunelů v protile-

hlé stěně a pak věnoval pozornost skupince mužů na vyvýšené kamenné plošině uprostřed skalního dómu. Ta stavba trochu připomínala stupňovitou pyramidu, jednu z těch, které si pamatoval z přízračného města v džungli nad mrtvou řekou Zarghebou. Málokdy vzpomínal, ale teď mu intenzivní pocit dávno prožité hrůzy mrazivě sevřel útroby. Byl to jen okamžik, letmý dotek, který vzápětí pominul. Uvědomil si, že na vrcholu plošiny panuje jakési vzrušení, až sem doléhala nesrozumitelná změt' hlasů. Tázavě se ohlédl po setníkovi.

„Ten v rudém plášti je vévoda,“ řekl polohlasně Fabrinus, „ale myslím, že zrovna... že řeší nějaký problém. Nevím, jestli by bylo vhodné ho teď rušit. Raději bych chvíli počkal... Kam jdeš, pane? Říkám ti přece, že není vhodné...“

Ale to už se Conan pustil přímou cestou ke schodišti, tvořenému vysokými stupni bez zábradlí, které strmě stoupaly bokem hranolovité stavby. Setník se rozběhl za ním, aby ho zadržel, ale Conan se ho zbavil jediným škubnutím ramene, jako by odhazoval dotěrnou veš. Fabrinus zůstal nerozhodně stát.

Conan vstoupil na schody právě ve chvíli, kdy se shora ozval výkřik. Někjaký muž se zapotácel na okraji plošiny, máchaje rukama v marné snaze udržet rovnováhu – a pak se pozadu zřítíl na schodiště. Tělo se bezmocně kutálelo ze stupně na stupeň jak hadrová loutka, až zůstalo posléze rozbité a zkrvavené bezmocně ležet na schodišti hlavou dolů v groteskně zkroucené poloze. Conan vrhl jen letmý pohled na tu tvář zalitou krví, pak umírajícího lhostejně překročil a pokračoval ve výstupu.

„Kdo je zase tohle!“ zaječel mu v ústretu vysoký, hysterický hlas, sotva se vynořil nad okraj plošiny, a čísi napřažený ukazovák se mu zapíchl před oči.

Conan se zastavil a bez mrknutí, s onou pokojnou převahou, která někomu imponovala a někoho dráždila, pozoroval toho nevelkého bledého mužika s řídkou kozí brádkou a zplihlými umaštěnými vlasy barvy přezrálé slámy. Drobná pichlavá očka, lesknoucí se jak v horečce, se do Cimmeřana zabodávala podobna dvojici jehel.

„Ptám se, kdo je tohle? Ztraceně, kdo sem pustil toho neotesaného barbara? Okamžitě ho vyhodte! Nebo ne, pošlete ho do stoly! Zdá se být silný, určitě zastane kus práce.“

Conan jakoby bezděčně, ale tak, že to gesto nebylo možno přehlédnout, položil dlaň na jílec meče.

Jakýsi vyzábělý mužik s chorobně nažloutlou tváří, upnutý v černém strohém obleku, se naklonil k vévodovu uchu a něco mu naléhavě šeptal.

Vévoda opovržlivě ohrnul ret. „Další z tvých geniálních nápadů, Elvine? No, nechme se překvapit. Je to tu všechno samý zrádce. Viděl jsi, barbare, toho lotra dole na schodišti? Věrný z nejvěrnějších – a přesto měl vlčí znamení! Jsou nesmírně lstiví a vynalézaví. Nezastaví je ani nástrahy a pasti, ani trojitě kordony stráží! Jsou tu! Jsou všude kolem! Chtějí zmařit mou práci! Práci, která je životně důležitá! Ano, životně! Ručím za ni svým životem! Už brzy přijde Pán a bude se ptát po výsledku...“

„Výsosti!“ vykřikl černě oděný muž varovně.

„Vím, Elvine, tajemství, jistě... Ale úplněk se blíží a mně je zle... Měl bys strach, barbare, kdybys byl na mém místě? Ne, tvá tupá hlava není dělaná na tak složité myšlení! Ty jistě nevíš, co je strach. Ty nevíš, co se stane, když Pán s námi nebude spokojen...“

„Napij se, Výsosti,“ přerušil ho chvatně černě oděný Elvin a z křišťálové karafy nalil do poháru jakousi zlatavou tekutinu. Vévoda mu pohár chtivě vyškubl a jeho obsah hltavě vypil. Na okamžik zavřel oči a po tváři se mu rozlil výraz blaha.

Elvin pečlivě uzavřel karafu a popošel ke Conanovi. Naklonil se k němu a tlumeným hlasem, v němž byla jakási spiklenecká důvěrnost, která se Cimmeřanovi ani v nejmenším nezamlouvala, řekl: „Vévoda je trochu přepracován. Věřím, že jeho urážlivé výroky bereš shovívavě. Už tě opravdu netrpělivě očekáváme, Conane z Canachu. Máš zpoždění, které pro nás málem bylo osudné...“ Počkal, v naději, že barbar se mu pokusí vysvětlit důvody svého zdržení, ale ten mlčel a tvářil se neproniknutelně. Pokračoval tedy sám: „Už jsi jistě z různých náznaků vytušil, že jsou tu síly, které chtějí překazit naše podnikání ve zdejších horách. Přitom máme

platnou smlouvu s Cimřeřany, s rody Tunagů a Raedů, jimž patří zdejší pastviny. Dostali odškodné v dobrém zlatě, v železe a v dobytku. A myslím, že stále platí to, co prohlásil o Cimřeřanech nemedijský kronikář: Nikdy neudělají to, co chcete, ale vždycky to, co řeknou. A jestliže řekli, že smlouvu dodrží, pak doufám...“

„Slovo Cimřeřana platí jako zákon,“ zamručel Conan.

„Jsem rád, že mi to potvrzuješ, Conane. Právě proto věřím, že bys ve spojení s krajany mohl odhalit původ našeho nepřítele mnohem lépe než kdokoliv jiný. Že bys mohl Cimřeřany očistit od podezření ze zrady. Znáš přece dobře zdejší hory a zvyklosti, ale znáš také myšlení nás, lidí z nížin. Slyšel jsem o tobě hotové legendy a princezna Yasmela dodnes lituje, že jsi odešel z jejích služeb,“ úzkou Elvínovou tváří se mihl dvojsmyslný úsměv. „Zaradoval jsem se, jakmile se můj posel vrátil a řekl mi, že tě našel a že jsi přijal pečeť. Buď u nás vítán, Conane, vkládáme do tebe velké naděje. Vévoda i já bychom byli rádi, kdybys nám co nejdříve mohl přinést odpovědi na tyto znepokojivé otázky: Kdo jsou ti tajemní vládcí vlků? Odkud přišli? Proč nás tak zuřivě napadají? Jakmile budeme schopni odpovědět, budeme klidnější. Neříká se snad, že kdo rozumí pohnutkám nepřítele, může mu lépe čelit?“

Conan pokývl.

„Dáváme ti volnou ruku k organizování obrany Doom Endiru. Ale upozorňuji tě, že nepřítel je už uvnitř pevnosti! Budeš od nás potřebovat ještě něco víc kromě plných mocí?“

„Dvě stovky aquilonských zlatých dukátů a čtyři sudy stříbra,“ prohlásil Conan lakonicky.

Tajemník Elvín zalapal po dechu: „Ale to je snad... trochu...“

„Zloději a vyděrači!“ vykřikl vévoda, který se již vzpamatoval z omámení nápojem a zaslechl hlasitě pronesená Conanova slova. „Nic víc než zloději a vyděrači! Všichni mě chtějí zničit, dočista všichni! Vyžeňte toho drzého barbara, ať mi jde z očí!“

Conan se beze slova otočil ke společnosti zády a začal sestupovat se schodů.

„Počkej, Conane,“ zavolal za ním chvatně Elvín, „můžeme se přece rozumně dohodnout... Slíbili jsme ti mimořádnou odměnu ve

zlatých aquilonech a mohli bychom uvažovat o zvýšené záloze... Ale k čemu ještě to stříbro? A proč tolik?“

Conan se pohrdlivě usmál: „Nevíte snad, že stříbro je pro vlkodlaky smrtícím kovem? Nechám z něj vykovat hroty šípů podle starého cimřeřského rituálu. Věřte, že se v tom vyznám, jsem synem kováře.“

„Chce mě ožebračit!“ zaječel vévoda.

„Dobrá,“ řekl Elvín, „zajistíme vše, co potřebuješ.“

V tu chvíli zanikla všechna další slova v hřímavém dunění. Země se pohnula a mohutné kvádry plošiny, na níž stáli, se počaly rozestupovat a opět srážet s pronikavým skřípěním. Někteří z lidí kolem Conana se vrhli k zemi a zakryli si pažemi hlavy, jiní služebníci z vévodova doprovodu padli na kolena a hlasitě vzývali své různorodé bohy. Conan se široce rozkročil, aby udržel rovnováhu; připomnělo mu to palubu lodi zmítané rozbouřenými mořskými vlnami, dávné pirátské lodi, na níž prožil svá nejšťastnější i nejkrutější léta...

Všechna ústí štol začala chrlit oblaka prachu a kouře, v nichž zmatnělo světlo pochodní; mnohé začaly prskat, blikat a zhasínat. V nastalém přitími bylo možno pozorovat jazyk podivné, zelenavé záře, který vyšlehl z jednoho tunelu. Siluety prchajících horníků se před ním rýsovaly jako přízračné stíny, jako d'áblové vyskakující z pekelného chřtánu.

„Zpátky!“ řval vévoda a nakláněl se přes okraj plošiny, nedbaje na nebezpečí, že by mohl při otřesech ztratit rovnováhu a zřít se. „Zažeňte je zpátky! Musíme to zastavit! Zastavit!“

„V chodbě je zával, pane!“ volal kdosi zdola. „Stropy spadly a rozdrtily raziče! Chlapi tvrdí, že se objevil Šedý běs! Nikdo tam nepřežije déle, než co by napočítal do deseti...“

„Ucpěte hubu tomu zbabělci! Stáhněte tam lidi z jiných štol! Zastavte to za každou cenu, nebo je s námi konec!“ Vévoda stál nad tím zmateným hemžením ve vlajícím nachovém plášti, rozcuchaný a s nepříčetným výrazem šilence. Několik osobních strážců se ho marně pokoušelo odtáhnout od nebezpečného okraje houpající se plošiny.

Conan si povšiml, jak setník Fabrinus se tam dole ujal

velení a poslal skupiny strážných zatarasit východy z podzemí. Strachem šílený dav prchajících horníků narazil na jezatou hradbu napřažených kopí a byl vržen zpět, zanechávaje na zemi několik krvácejících těl.

Pak Cimmeřana překvapil pronikavý, řezavý zvuk, který nenadále zazněl těsně vedle něho. Prudce se otočil a spatřil tajemníka Elvina, jak duje do podivně zakrouceného stříbrného rohu. A zvuk měl nenadálý účinek!

To, co vypadalo jako hromady pytlů poházených v šeru podél stěn, se začínalo hýbat a zvedat, hlas trouby ty tvory probouzel, působil na ně jako vábnička a současně jako kategorický příkaz. Conan je zprvu považoval za velké krysy, ale brzy se ukázalo, že jsou to lidské bytosti – nebo alespoň něco, co se lidem vzdáleně podobalo. Černé postavičky, pohybující se rychlými, trhavými přískoky, se vyznačovaly holými hlavami, hluboko vpadlými mezi ramena, takže jejich těla se zdála být hrbatá. Z tváří jim rudým svítem žhnuly kulaté, nemrkající oči. A každý z těch skřetů máchal v jedné ruce trojzubým bodcem a v druhé práskal devítipramennými důtkami.

Jako roj podrážděných sršňů se vrhli na zástup otroků a nemilosrdně je zaháněli zpátky do ústí štol, do kouře a blikajících přízračných plamenů.

Elvin za nimi hleděl s pocitem škodolibého uspokojení, roh ještě pořád trímal v ruce; pak si uvědomil, že už ho nepotřebuje, zavěsil si ho na řetízek kolem hrdla a ukryl zpátky pod košili.

„Co je tam uvnitř?“ zeptal se Conan.

Elvin mu věnoval nevrlý pohled. „To není tvoje starost! Platíme tě, abys hlídal doly proti útokům zvenčí. S tím, co jde zevnitř, si už poradíme. A doporučuji ti mlčet o všem, co jsi tu dnes spatřil! Je to jasné? A teď mě musíš omluvit, vidím, že vévoda opět dostal záchvat. Je to nemocný člověk a leží na něm tak velká odpovědnost! Takže jsme domluveni, ano? Vše, co potřebuješ, ti bude dodáno. Těšilo mě, že jsem tě poznal, Conane z Canachu!“

Dunění doznívalo a ztrácelo se kdesi v hloubi hory. Vojáci už uklízeli z podlahy dómu těla zraněných a mrtvých, odnášeli zřícené

kameny a znovu rozsvěceli zhaslé louče. Conan vrhl poslední pohled na omdlelého vévodu, jehož spánky potíral Elvin jakousi modrou masťou, a pak sám pro sebe zamumlal „Jo, mě to taky těšilo,“ a vydal se k hlavnímu vchodu, kde vyhledal setníka Fabrinia, aby ho doprovodil zpátky do města.

Sestup v dřevěné kleci už Conana nevyváděl z míry, ale přesto jej v labyrintu na úpatí skály čekalo ještě jedno překvapení. Spatřil zde muže, který se patrně v době, kdy se hora otřásla, pokusil proniknout k důlní šachtě. Spoléhal na svou rychlost a obratnost, ale ocelové čelisti nastražené pasti byly rychlejší; uvolněná pružina je vymrštila tak prudce, že tři ostré bodce zasáhly jeho tělo ve skoku a projely jím skrz naskrz. Zůstal na nich viset jako nabodnutý motýl, ve tváři mu zkameněl výraz bolestného údivu a z koutku pootevřených úst mu crčel pramének krve. Narazili na něj jen kousek od skalního výtahu, v úzké soutěsce obřích zdí, kde se dosud vznášela oblaka zvířeného prachu.

„Dostal se dost vysoko,“ podotkl setník Fabrinus. „Jsou čím dál šikovnější. Připadá mi, jako by ti, kteří nedojdou, předávali nějakým způsobem těm dalším varování o umístění nástrah.“

Conana na mrtvém cosi zaujalo a naklonil se blíže, aby se přesvědčil, že ho neklame zrak. Viděl před sebou typického severana s velice světlou kůží a narezlými vlasy a vousy... Jenže na první pohled by nedokázal říct, kde končí vlasy a začínají vousy, protože celou mužovu tvář včetně čela, nosu a dokonce i uší pokrývala krátká, hustá srst. Také hřbety rukou měl silně zarostlé a jeho tlusté nažloutlé nehty se spíš podobaly drápům.

„Ti, co žijí ve městě, si holí srst, abychom je nepoznali,“ řekl Fabrinus. „Nejsou to ještě skuteční vlkodlaci, jenom lidé spříznění s vlčí smečkou. Za úplňku prý pořádají hnusné rituály, při nichž mísí svoji krev se zvířaty a stávají se pokrevními bratry vlků. Je to jako mor. Nedokážeme všechny odhalit, den ode dne je jich víc. Vlci i vlčí lidé jsou našťestí, na rozdíl od pravých vlkodlaků, smrtelní.“

Conan si vzpomněl na staré příběhy o přízracích úplňkových nocí; teď měl konečně možnost prohlédnout si vlčího muže

pořádně zblízka. Jistě, byl to tvor z masa a kostí, kterého lze zabít dobrým ostrím, ale přesto z něj i po smrti vyzařovalo cosi tajemného, co zavánělo temnými kouzly z hlubin pralesů. Conan se bezděky zachvěl a odvrátil se.

Do kasáren dorazili v době oběda. Vojáci, kteří zrovna nebýli na hlídkách a obchůzkách, jedli ze společných mís u dlouhých stolů, vlastně prken na kulech zatlučených do udusané hlíny. Proti dešti a větru je jen částečně chránil doškový přístřešek na čtyřech sloupech. Reptali, že už je zase k obědu kaše z bobů, ale přesto nezapomínali pilně nořit své dřevěné lžíce do té nevábné šlichty. Conan si všiml posměšných pohledů mužstva, když ho Fabrinius vedl kolem jídelního přístřešku k malému srubu v pozadí, hlídanému stráží.

„Kdyby páni důstojníci museli žrát tohle, víc by se starali o záso-by!“ ozvala se od stolu poznámka, která vyvolala tlumený chechtot.

Fabrinius se zastavil: „Kdo to řekl!“

Rázem se rozhostilo ticho, všichni hleděli do mísy a soustředěně žvýkali.

„Ptám se, kdo to řekl!“ zvýšil Fabrinius hlas.

Conan se beze slova posadil na volný konec lavice, vytáhl z pochvy dýku a na plochou čepel si z mísy nabral pořádnou hromádku kaše. Vstrčil ji do úst, polkl a zašklebil se: „Je to hnus!“

Vojáci se zasmáli. Conan si nabral podruhé. A potřetí. Jedl jako by se nic nedělo. Fabrinius nad ním stál a rudnul vztekem i rozpaky.

„Pojď jíst, Fabrinie,“ řekl Conan, „nebo na tebe nic nezbude.“

Teď už se chechtali všichni, kromě Fabrinia, který se zařatými zuby usedl, přijal od kohosi ochotně podanou lžici, vsunul kousek kaše do úst a s odporem ji převaloval po jazyku.

Jakmile Conan dojedl a s mohutným říhnutím se zvedl od stolu, Fabrinius se také chvatně zvedl. Popoběhl za rychle kráječícím barbaram a hned mu vyčetl: „Narušuješ kázeň mužstva, pane! Přestanou si nás vážit a mít z nás strach!“

„Znám moc dobře vaše šlechtické zvyky,“ ušklíbl se Conan,

„ale u nás, Cimmeřanů, náčelník rodu vždy jídá se svými muži z jedné mísy a spává s nimi na jedné kožešině. Sdílí jejich úděl, nevyvyšuje se nad ně. A oni ho poslouchají jen proto, že je z nich nejsilnější a nejchytřejší a že si ho váží pro jeho hrdinské činy. Ale své postavení si musel vybojovat, ne jako u vás koupit či zdědit po předcích! Chtěl bych tě vidět, Fabrinie, kdybys musel právo velet obhajovat soubojem s každým vojákem, který by měl pochybnosti o tvých schopnostech!“

Fabrinius sevřel jílec dýky. Byl dva kroky za širokými zády bezstarostně kráječícího Conana; stačil by jediný švih ostrou zbraní a bylo by smyto pohanění, které mu tenhle barbar připravil už tehdy u staré kovárny. Prý dokonce propustil Rowanu! To jistě jemu naschvál! Setník se zhluboka nadechl – a pak nechal ruku opět klesnout. Uvědomil si, jaké následky by takový pomstychtivý čin mohl mít. Pro něj osobně i pro úkol, který je jim na této obklíčené pozici svěřen.

Conan vypadal jen zdánlivě bezstarostně; ve skutečnosti byl ve střehu a naslouchal, jestli nezaslechne skřípnutí dýky vytahované z pochvy. Skoro se těšil, že se tak stane. Ale nestalo se nic. A tak šel dál, zastavil se až blízko brány kasáren, líně se protáhl, podíval se, kudy šedivými mračny proniká trochu více svitu, a podle toho odhadl, jak vysoko stojí slunce.

„Vzpomínáš na kovárnu ve Vlčí rokli, setníku?“ zeptal se.

Fabrinius se zachvěl. Čte mi snad myšlenky?

„Budeme ji muset opravit a rozdělat oheň ve výhni. Už dávno neslyšela zvuk kladiv, bušících do kovadliny.“

„Je to nebezpečné místo, vystavené vlčím útokům,“ namítl setník.

„Vlci moc dobře vědí, proč právě tuhle kovárnu tak střeží,“ pousmál se Conan. „Snad seženu kováře, který se jich nebude bát. Znával jsem jednoho takového... Víc si povíme večer, vrátím se do západu slunce. Nezapomeň svolat důstojníky k poradě!“